HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

המדומעות נאמנין עליהם בשעת הגיתות והבדים וקודם לגיתות שבעים יום: **גמ'** ביהודה אין ובגליל לא מ"ט אמר ריש לקיש מפני שרצועה של כותים מפסקת ביניהן וניתיב בשידה תיבה ומגדל הא מני רבי היא דאמר אהל זרוק לאו שמיה אהל דתניא [ב]הנכנס לארץ העמים בשידה תיבה ומגדל רבי [א]מטמא ור' יוסי בר' יהודה מטהר ולייתות בכלי חרס המוקף צמיד פתיל אמר רבי אליעזר שונין [ב]אין הקדש ניצול בצמיד פתיל [ג]והתניא [ג]אין חטאת ניצלת בצמיד פתיל מאי לאו הא קדש ניצול לא [ד]הא מים שאינן מקודשים ניצולין בצמיד פתיל והאמר עולא [ד]חברייא מדכן בגלילא מניחין ולכשיבא אליהו ויטהרנה: ובשעת הגיתות נאמנין אף על התרומה: ורמינהי [ה]הגומר זיתיו ישייר קופה אחת ויתננה [ו]לעני כהן אמר רב נחמן לא קשיא הא בחרפי הא באפלי א"ל רב אדא בר אהבה כגון מאי כאותן של בית אביך רב יוסף אמר בגלילא שנו איתיביה אביי עבר הירדן והגליל הרי הן כיהודה [ז]נאמנין על היין בשעת היין ועל השמן בשעת השמן אבל לא על היין בשעת השמן ולא על השמן בשעת היין אלא מחוורתא כדשנין מעיקרא: עברו הגיתות והבדים והביאו לו חבית של יין לא יקבלנה הימנו אבל מניחה לגת הבאה: בעו מיניה מרב ששת עבר וקיבלה מהו שיניחנה לגת הבאה אמר להו תניתוה חבר

שרצועה של כותים מפסקת. הקשה הר"ר חלמן היכך היו מבדילין לפר פרה לגגיל דמ"ח לעשות חלה מעורבין: **שבעים יום**. מקדימין לטהר את הכלים. גיתות של יין בדים של שמן: **גמ' רצועה**. של ארץ העמים מפסקת בין גגיל ליהודה וירוזלים ביהודה היא ומ"ח להבדילן לירוזלים בטהרה לפי שגזרו חכמים טומאה על ארץ העמים ומפילו של חבריס שמגיל אינו בא לנסכים: **אהל זרוק**. אהל המיטלטל ומזרק לאו שמיה אהל להיות מפסיק בין לוירה של ארץ העמים והס גזרו על לוירה: **שונין**. תנאים שונין בריייתא שמין הקודש ניצל בצמיד פתיל: **אין חטאת**. מי חפר פרה: **שחינן מקודשין**. שלא ניתן החפר עליהן עדיין: **ניצולין**. וכשירין לקדשן אחר כך: **מדכן**. מטהרין יין ושמן למזבח. ומי רצועה מפסקת למה מטהרין: **שמא יבא אליהו**. ירמה להן שביל בה שאינו מארץ העמים: **הגומר את זיתיו**. עד שהארץ שבא לגמור את זיתיו: **ישייר קופה אחת**. לזרך תרומותיו: **ויתננה לעני כהן**. וירמה שלא הוכשרו הזיתים והכהן יטמאנה בטהרה. אלמא בשעת הגיתות והבדים אין נאמנים: **נחפלי**. שבבר עבר זמן הגיתות לרוזא דעלמא קאמר ללא מהימן: **כשל בית אביך**. לחפלי הוו: **בגלילא שנו**. ומתני' דקא תני דמהימני ליהודה קאי דקתני ריש שביהודה נאמנין על טהרות יין ושמן ועלה קאי ובשעת הגיתות והבדים אף על התרומה: יכול

על פני המת טמאה אהל זרוק הוא ומונן ויש"מ והתניא לגון קוסיא הוי והכי פריך כדפרישין ומונן ואח"כ דמסיק וקאמר ואי בעית אימא גר' דר"ע גג שמיה אהל וגרס ר"ע משום לוירא ומה שכבר ללא שכיח ולא גזרו עליה רבנן והקשה הר"ר חלמן דבשמעתין משמע דפליגי אי שמיה אהל בזוזוח אי לא והכי גמי בפ' בכל מערבין (עירובין דף ל: ושם) ודוחק הוא לומר דנקט הכא ליצנא דאהל זרוק משום דמעיקרא בעי למימר ליה ולפי המסקנא אינו ועוד קשה להר"י דהתם גמי ס"ל לרבי יוסי בר יהודה דשמיה אהל כי מוקי פלוגתא בשמת יונק רואה ורואה ולית ליה טעמא דלוירא גג שכיח ואחאי מטהר רבי יוסי אם לא מטעם דאהל זרוק שמיה אהל ותאהל כגון שידה תיבה ומגדל שהולכים אצל זרק תיבה גג שמיה אהל וכן משמע בפסקת ההלות (פ"ח מ"ה) עוף הפורח או הקופץ וספינה המטרפת גג הויא אהל ומייתי סייעתא מזורק תיבה מלאה ספרים מדקאמר ואם היתה מונחת טהורה והייגו שהולכת בנחת והייגו אהל זרוק וזרק דריסת גג חשיב אהל זרוק דומיא דעוף הפורח: **שונין אין הקדש ניצול במוקף צמיד פתיל**. ל"ע אמאי לא חשיב גגי מעלות דתרומה מניגו דשלחי הניקין (גיטין דף סח: ושם) דניילא בהא לאמר מפקיעין תרומה אגל ע"ה במוקף צמיד פתיל הר"ר חלמן ויש להקשות על הא לאמר בפ"ק דנדה (דף ה: ושם) ומה כלי חרס המוקף צמיד פתיל הניטול בהאל המת הוי אינו מגיל במעת לעת שבנדה ומאי קאמר במאי מגיל במת היינו בתרומה ולא בקדש כדאיתא הכא בהכי מגיל גמי במעת לעת שבנדה דקאמר התם מעת לעת שבנדה לקדש אבל לא לתרומה וי"ל דבהא לא שייך הכלה אי לא מטמא לה וה"ק ומה כלי חרס המגיל בהאל המת אמאי אמטמא לה כגון לתרומה אינו מגיל במעת לעת במאי אמטמא דהיינו לקדש דוקא: **יתננה לעני כהן**. פרש"י וירמה שלא הוכשרו הזיתים מטמא מהכא דבעינן הכשר זיתים ולא מכשר ליה בשעת מסיקה ולא בפר"ת בפירש בפ"ק דשבת (דף י:). אם תאמר מקשינן גוזרני על המסיקה ושוב גזר לה וכן מטמא בכולה תוספתא דטהרות פרק ג' דתני דבעינן זיתים הכשר ויש טעם נכון לדבר כדפי' ר"י שמסיקה זיתים אינו אלא מוהל בעלמא ולא חשיב מסקה. לעיני כהן גר' וכן גרס רש"י והכי איתא בסדר המשנה דטהרות הגומר זיתיו יתננה לעיני כהן דבדי רבי מאיר דיהודה אומר יאכל לו מפתח ומלן דגרס לעני כהן אינו הוא נידוי:

בגלילא שנו. שיש להם רוב שמן ומחברים בבדים ברוב שמן שיש להם לעשות והכי גמי אמר פרק כירה (שבת דף מז. ושם) גבי מטלטלין כגון אגב קיטמא כלומר מחמה אגב קיטמא כדלעיל מינה מחמה אגב אפרה וכן פירש בערוך ועדיף טפי מכלכלה ואגן שבאמה ואוזיב ליה ושוין שאם יש בה שברי פחילה שאסור לטלטלה שבטל הכלי והשמן אגב אפרה ומוקי לה בגלילא שנו כלומר שעשירים הוו מרוב שמן ולא קפדי עליה בטיל ליה אגב פחילה ודוגמא לדבר ההוא דבפ"ק דשבת (דף יג:) טול אגרתא וכתוב למחנ בני גלילאה עילאי ותחתי כו' לאפרושי מעשרת ממעטנת דזיתא ובמזיר פ' ב"ש (דף לג:) בגלילא שנו דחמרא עדיף ממשחא ויין היה מצוי להם הרבה ורוב שתייתן בכך כדמשמע בהמוציא יין (שבת דף עח.) דקתני מיס כדי לשוף את הקילור דחשיב משום דשכיח לרפואה טפי משאיה שלא היו שותין רק יין מתוך עושרם בגליל ופ"ה הוה עדיף להם היין מן השמן משמע שהיה להם רוב שמן בזול כדפרי' ומיהו פירש רש"י בגלילא שנו דפרק כירה (שם דף מז.) שהיו עניים ולא היו להם פתילות מלויות ובהמוציא (שם דף עח.) פירש מתוך שהיו עניים לא היו עושין רפואה רק ממיס ולא מיין ולא משמע כן ול"ב גם שתייתם מיס שכיח טפי כיון שלא היה להם יין פורתא לשפות הקילור והיה להם לשער בשתיה ועוד מצינו בחולין בפ' לוחו ואת בנו (דף פג.) וערב יום הכפורים בגליל משמע שהיו עשירים ומרבים בסעודות ועוד מה שפי' שלא היו פתילות מלויות הא אמרינן בשילהי בצא קמא (דף קיח:) מקבלין מן הנשים דבר מועט כלי פשתן בגליל אלמא משמע דפשתן ביניהם וכי קאמר ליענש לחסור לטלטלה דמשמע דקאי אפחילה דשייך בה לשון נקבה להא גר לשון זכר לחיכא למימר דקאי אקערה דמייתי לה לעיל מותר המשמן שבגר ושבקערה מותר וגם מצינו לשון נקבה אגר גר חטוכה כשהה מין זקוק לה (שבת דף כא.). כל זה פי' הר"י וגם רבינו מאיר פירש כן ועוד הוסיף כי מרוב יין היה להם לאד עניים וטוב המים לרפואה:

המדומעות. מפרש בגמרא. והשתא משמע שלא בגלל תרומה וחולין מעורבין: **שבעים יום**. מקדימין לטהר את הכלים. גיתות של יין בדים של שמן: **גמ' רצועה**. של ארץ העמים מפסקת בין גגיל ליהודה וירוזלים ביהודה היא ומ"ח להבדילן לירוזלים בטהרה לפי שגזרו חכמים טומאה על ארץ העמים ומפילו של חבריס שמגיל אינו בא לנסכים: **אהל זרוק**. אהל המיטלטל ומזרק לאו שמיה אהל להיות מפסיק בין לוירה של ארץ העמים והס גזרו על לוירה: **שונין**. תנאים שונין בריייתא שמין הקודש ניצל בצמיד פתיל: **אין חטאת**. מי חפר פרה: **שחינן מקודשין**. שלא ניתן החפר עליהן עדיין: **ניצולין**. וכשירין לקדשן אחר כך: **מדכן**. מטהרין יין ושמן למזבח. ומי רצועה מפסקת למה מטהרין: **שמא יבא אליהו**. ירמה להן שביל בה שאינו מארץ העמים: **הגומר את זיתיו**. עד שהארץ שבא לגמור את זיתיו: **ישייר קופה אחת**. לזרך תרומותיו: **ויתננה לעני כהן**. וירמה שלא הוכשרו הזיתים והכהן יטמאנה בטהרה. אלמא בשעת הגיתות והבדים אין נאמנים: **נחפלי**. שבבר עבר זמן הגיתות לרוזא דעלמא קאמר ללא מהימן: **כשל בית אביך**. לחפלי הוו: **בגלילא שנו**. ומתני' דקא תני דמהימני ליהודה קאי דקתני ריש שביהודה נאמנין על טהרות יין ושמן ועלה קאי ובשעת הגיתות והבדים אף על התרומה: יכול

מא א מיי' פי"ח מהל' טומאת מת הל' ה:
מב ב מיי' פי"ד מהל' פרה אדומה הל' ד:
מג ג מיי' שם הלכה ג:
מד ד מיי' שם הלכה ד:

רבינו חננאל

מדקתני ביהודה נאמנין מכלל דבגליל אין נאמנין מ"ט אמר ר"ל מפני שמפסקת ביניהם מדור הכותים וכיון שצריך לעבור בתוכם חיישינן שמא מטמא טומאת ארץ העמים ומקשינן ויתננה להההיא חבית בשידה תיבה או במגדל דהא לא נטמאה בטומאת ארץ העמים. ופרקינן מתני' רבי היא דאמר אהל זרוק לא הוי אהל דתניא הנכנס בארץ העמים בשידה תיבה ומגדל ר' מטמא ור' יוסי בר' יהודה מטהר וכבר פירשנוה בעירובין פרק בכל מערבין ומקשינן תוב וליייתוה בכלי חרש המוקף צמיד פתיל. ופרקינן א"ר אלעזר שונין אין קדש ניצל בצמיד פתיל איני והתניא [אין] חטאת ניצלת בצמיד פתיל ומדקתני הכי אין מי חטאת ניצלת בצמיד פתיל הא [ב] מים שאין מקודשין ניצולין בצמיד פתיל חוב מקשינן וכי לא מצו לאתויי יין ושמן בגליל מפני מדורי הכותים שעוברין בתוכם והא' עולא חבריא מדכו בגלילא פי' חברינו מטהרין האוכלין והמשקין בגליל. ודחי מניחין אותם ואם יבא אליהו ויודיע שלא נטמאו אע"פ שהדרך מפסקת ג). אותה שעה מטהרה ג). ובשעת הגיתות והבדים נאמנים אף על התרומה ורמינהו הגומר זיתיו ישייר קופה אחת ויתננה לעיני כהן. ואי מהימן הוא למה לי לעיני כהן. ופריק מתניתין בחרפי. והא דקתני לעיני כהן מכלל הן שאין נאמנין באפלי שכבר עברו הגיתות והבדין ואבותיו של רב נחמן היו להן הרבה אחרי כל אדם ובא רב יוסף לאוקומה הא דתנא יתננה לעיני כהן בגליל שאינם נאמנים לעולם ומותבינן עליה והא [תניא] עבר הירדן וגליל הרי הן כיהודה נאמנין על היין בשעת היין כו' ואסיקנא אלא מחוורתא באפלי: עברו הגיתות והבדים הביאו לו חבית של יין של תרומה לא יקבלנה כו'. הא דבעו מרב ששת עבר וקיבל מהו שיניחנה לגת הבאה אם לאו פשיט ליה מהא

גליון הש"ס

תום' ד"ה שרצועה וכו' **אבל** צ"ע האיך עולין לרגל. עיין ת' שער מפריס סי' לו:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א] תום' ד"ה שרצועה כו' מכל ל"ע לית עולין לרגל מן הגליל כו' ב"ב ועל"ד שהיו עולין ע"א שוורים וע"ג ללמוד דהוי אהל מפסיק לכ"ע כמ"ש תוס' בעירובין דף לג ע"ב ד"ה ומר סבר וכו' ומה שלא התירו גם הכא ע"כ כמו שהקשה בספר טורי אבן ר"ל כמ"ש שם הרש"ל בעירובין בתוס' הנ"ל משום דלא שכיח לא התירו אלא בגגין עלית רגל דהוי עשה לתוליעת שפיר התירו ודו"ק: **ב]** שם בפ"ק דין לתפקיר ליה לרצועה נמי ובעי זיתים כזה ג' ו' וכו' ב"ב עיין שיח יצחק מ"ש בזה:

מוסף רש"י

אהל זרוק לאו שמיה אהל. אהל המטלטל אינו אהל כשעת טלטולו, הלכך מלישה דקא מפסקי האי אהל אינו לוירא לחוץ לארץ העמים לפי שאינו אהל כשעת טלטולו (גיטין ח:) וכל שאינו אהל אינו מונן (עירובין ל:). **בשידה**. מרכבת נשים, עגלה עשויה כקופסא (שם). **מגדל**. מעשי"ל (שם) ונשתלח אומה בחוץ (גיטין ח:). **חברייא מדכן בגלילא**. מביאים שבגליל מטהרים יינם לנסכים ושמנן למנחות, שמא יבוא בהמ"ק בימיהם (נדה ו:).